

by ovšem odporovalo ustanovení § 36 zákona o obchodních pomocnících čís. 20/10 ř. z. Podle jasného doslovu dotčeného zákonného ustanovení jest smlouva účinná jen potud, pokud se obmezení vztahuje toliko na činnost v obchodním odvětví zaměstnavatelově a pokud nepřevyšuje dobu jednoho roku. Úmluva o konkurenčním zákaze nebyla neplatnou vůbec, nýbrž jen pokud zákaz přesahoval dobu jednoho roku a ovšem i za předpokladu, že obmezení neobsahovalo podle předmětu, času nebo místa a v poměru k obchodnímu zájmu, který má zaměstnavatel na jeho dodržení, neslušné stížení zaměstnancovy výživy. Žalobce vstoupil ke konkurenční firmě již před uplynutím tohoto prvního roku a tím jej porušil v době, kdy zákaz ještě platil.

Čís. 14698.

Převod práv z výhrady práva vlastnického. Stačí odevzdání prohlášením podle § 428 obč. zák.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1935, R II 473/35.)

Žalobkyně opírá nárok žalobní na vydání věci jednak o postupní smlouvu, kterou jí vedle zbytku pohledávky 27.000 Kč postoupil prodávatel nábytku v žalobě uvedeného Jakub Sch. též vyhrazené právo vlastnické k němu, jednak o uznání žalovaného, že dodaný mu nábytek zůstane vlastnictvím žalobkyně, dokud zbytek kupní ceny nebude zaplacen, při čemž pokládá způsob odevzdání věci prohlášením v tomto případě ve smyslu § 428 obč. zák. **P r v ý s o u d** žalobu zamítl. **O d v o l a c í s o u d** uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí. **D ů v o d y:** Prvý soud neposoudil věc správně po stránce právní, když došel ku přesvědčení, že žalobkyně nenabyla vlastnictví na sporném nábytku pro nedostatek tradice, ježto tu prý scházejí předpoklady pro odevzdání prohlášením ve smyslu § 428 ob. zák. obč. Nemůže býti pochyby o tom, že, dojde-li ke kupní smlouvě s výhradou vlastnictví až do zaplacení kupní ceny, zůstává prodávatel držitelem věci, i když ji odevzdá kupiteli, který má jenom detenci věci nemaje vůle vlastnické. Z toho plyne, že kupitel má detenci věci i držbu práva požívacího smlouvou mu vyhrazeného, že však prodávatel neztrácí držbu věci a že ji drží i nadále animo et corpore, ovšem že ne osobně, nýbrž prostřednictvím kupitele jako svého zástupce. Zastoupení takové je mlčky smluveno a obsaženo ve výhradě vlastnictví do zaplacení kupní ceny při odevzdání věci do detence kupitelovy. Žalovaný koupil v žalobě uvedený nábytek od Jakuba Sch. a s výhradou práva vlastnického. Dopisem z 31. března 1933 byla žalobkyni Jakubem Sch. postoupena zbytková kupní cena per 27.000 Kč se všemi právy i s výhradou práva vlastnického a žalovaný byv o tom uvědoměn dopisem ze dne 6. února 1933 uznal převod výhrady práva vlastnického na žalobkyni. Z toho plyne již, že žalobkyně má titul k nabytí vlastnictví a že také na ni byla převedena držba sporného nábytku prohlášením prodávatele, že s pohledávkou převádí na žalobkyni všechny svoje jistoty za onu pohledávku, tedy i výhradu vlastnictví, a že žalobkyně až do zaplacení zůstane vlastnící sporného nábytku, ježto prodávatel jako právní držitel onoho nábytku, vykonáváje držbu svoji kupite-

lem jako svým zástupcem, dal prokazatelně na jevo svoji vůli, že chce budoucně zmíněný nábytek chovati jménem žalobkyně, což vlastně znamená, že vůči žalovanému bude vykonávati svoje smluvní práva jen jménem žalobkyně. Jestliž pak žalovaný prohlášení prodávatele vzal na vědomí a uznal výslovně vlastnictví žalobkyně, tedy projevil tím vůli, že chce nadále držbu nábytku vykonávati jako zástupce žalobkyně, řídě se při tom poukazem prodavatelovým. Šlo tu tedy o konstitutum possessorium prodávatele ve prospěch žalobkyně. Jeho provedení nevádí okolnost, že prodávatel nevykonával držbu osobně, nýbrž žalovaným jako svým zástupcem. Žalobkyně má tedy právo žádati vydání sporného nábytku z důvodů práva vlastnického a netřeba se zabývatí otázkou, zda by žalobkyně, i kdyby k převodu vlastnictví nebylo došlo, byla oprávněna k této žalobě proto, že prodávatel na ni převedl svoje žalobní práva. Žalovaný však před soudem první stolice činil ještě další námitky, kterými se první soud v důsledku svého právního názoru nezabýval, a zůstalo proto řízení jeho kusým dle § 496 čís. 3 c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y :

Je ovšem správný názor, že vyhrazené právo vlastnické nesdílí za všech okolností osud postoupené pohledávky z kupní ceny za tyto věci, neboť běží o právo samostatné a nezávislé na pohledávce z kupní ceny. K nabytí jeho je ovšem potřebí vedle titulu též odevzdání věci. Strany se shodují v tom, že titul k převodu vyhrazeného práva vlastnického tu byl, a rozcházejí se jen ve způsobu odevzdání. Rekurent míní, že je možný jen způsob hmotného odevzdání dle § 426 obč. zák., a ten že nemohl nastati, poněvadž postupitel neměl faktickou moc nad věcmi, nýbrž že tuto vykonával rekurent, kdežto žalobkyně pokládá za postačitelny způsob dle § 428 obč. zák. Rekurent je na omylu, pokud má za to, že postupitel (Jakub Sch.) nebyl v rozhodujícím okamžiku držitelem věcí, a správně dovodil odvolací soud ve shodě s naukou, že rekurent byl pouhým detentorem věcí ve smyslu § 309 obč. zák. a že byl jen držitelem práva na užívání jejich ve smyslu kupní smlouvy; držitelem věcí byl prodávatel a rekurent byl jen jeho zástupcem — representantem — ve výkonu držby věcí. Hmotné odevzdání věcí by za tohoto stavu nebylo možné bez svolení rekurentova, ježto jako kupitel nesmí býti v užívání věci rušen, a lze tedy odevzdání věcí provéstí jen prohlášením za podmíněk § 428 obč. zák., má-li převod vyhrazeného práva vlastnického na jinou osobu míti význam a hověti hospodářskému účelu. Že podmínky § 428 obč. zák. byly splněny, správně dovodil odvolací soud poukazem na projevy prodávatele a rekurenta v listinách obsažené.

Čís. 14699.

K § 63 zákona o pojišťovací smlouvě.

Smrtí pojistníka hospodáře nezaniká pojistný poměr z pojišťovací smlouvy proti následkům zákonného povinného ručení z provozu hospodářství, nepominul-li zájem na pojištění.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1935, Rv II 941/33.)